

SEDEMŇASTA NEDEĽA CEZ ROK C

Každý veriaci človek si dobre uvedomuje, čo pre neho znamená modlitba. V dnešnej stati evanjelia sa budeme zamýšľať nad hodnotou modlitby, ktorá patrí medzi základné prvky viery.

Učeníci boli nie raz svedkami, ako sa Pán Ježiš modlil na opustenom tichom mieste. Tak ich fascinoval svojou úprimnou modlitbou k nebeskému Otcovi, že jeden z nich ho po skončení jeho modlitby požiadal, aby aj ich naučil modliť sa. Z toho vidíme a možno sme prekvapení ich žiadosťou, akoby sa apoštoli nevedeli správne modliť?

Aj mnohí dnešní veriaci majú v tomto probléme správne sa modliť, a preto prežívajú krízu modlitby. Tá kríza spočíva v tom, že možno od malička neboli správne vedení k modlitbe, že k modlitbe ako deti boli donútení alebo im rodičia za modlitbu sľúbili čokoládu alebo inú maškrtu. Pamätám si z detstva aj ja, keď som sa vyspovedal, tak mi kňaz povedal, aby som sa za «pokutu» pomodlil nejakú modlitbu. Neskôr som nad tým rozmýšľal, či modlitba má byť pokutou? Chvála Pánu Bohu, že sa dnes v tejto oblasti už nepoužíva slovo „pokuta.“ Takto a podobne vynútená modlitba sa zväčša len odrecitovala, aby si človek povedal: „Mám to už z krku. Preto takáto modlitba nemôže chutiť a neprináša záľubu.“

Z toho dôvodu v dnešnom zamyslení vás chcem, milí priatelia, povzbudiť k správne chápaniu modlitby, aby vám modlitba nebola na ťarchu, ale na radosť a posilnenie vo viere. Preto, ak sa chceme správne modliť, musíme si najprv uvedomiť, čo je vnútorná podstata modlitby. To nie je odrecitovanie alebo odšepkávanie modlitbového textu, ale vnútorná podstata modlitby je dôverné stretnutie, dôverný vzťah človeka s Bohom. Skúsme si predstaviť, kto je Boh. Je stvoriteľ a pán celého úžasného a obrovského vesmíru, o ktorom aj dnešná veda toho ešte veľa nevie. Nebudem tu vypočítavať obrovskú rozlohu vesmíru ani obrovské množstvo planét, ktoré sa vo vesmíre nachádzajú. Tiež tu nechcem vypočítavať úžasný mikrokozmos. Nad obidvomi vedci padajú v úžase na kolena, lebo si uvedomujú, že toto všetko je dielom múdreho a mocného Boha Stvoriteľa. Pritom ďakujeme Pánu Ježišovi, že nám zjavil tohto veľkého a nekonečného Stvoriteľa a my maličkí, nepatrní ľudia tohto Pána Boha, môžeme oslovovať s dôverou Otče náš. Teraz musíme pocítiť, aké je to fantastické, že sa smieme a môžeme modliť. Opozujeme sa aj teraz konštatovať, že sa «musíme» modliť? Alebo, že mi modlitba bude bremenom? Určite nie, lebo keď takto pochopíme vnútornú podstatu modlitby, tak isto-iste uznáme, že modlitba je úžasným vyznamenaním človeka, a tak skúsime, že modlitba je príjemná, prítlačivá a radostná. Vždy sa snažím vysvetliť a povzbudiť, ak sa mi niekto zdôverí a pošťauje, že sa mu nedarí dobre sa modliť, Vtedy poukážem na to, že nie je príčina v modlitbe, ale v ňom samom. A poukážem na to, že si mnohí kresťania nevedia predstaviť život bez modlitby, keď pochopili jej vnútornú podstatu.

Nech vás to, milí priatelia, dnes pri tomto zamyslení nielen povzbudí, ale aj utvrdí, že dobrá a správna modlitba má úžasný účinok. Uvediem príklad od veľkého kazateľa Pátra Kocha, ktorý opisuje príbeh z istej rodiny v jeho farnosti, kde vládol veľký nepokoj, lebo manžel denne chodil z krčmy opitý, pričom strašne hrešil, všetko čo mu prišlo do rúk rozbíjal a neraz zbil manželku aj maličkého synčeka. Manželka sa denne za neho modlila, aby sa zmenil a stalo sa, že Pán Boh jej modlitbu vypočul. Raz, keď tiež prišiel domov opitý, tak po vyzúrení sa si sadol v kuchyni na stoličku a začal driemať. Manželka práve ukladala synčeka do postieľky, ale kým malý zaspal, tak mu nahlas povedala, aby sa pred spaním spolu pomodlili. Dvere do detskej izby boli pootvorené, pričom manžel počul ako manželka pobúchala a napravila pre chlapca vankúš, pričom mu povedala: „A teraz si zopni ručičky tak ako ja a spolu sa pomodlime za nášho dobrého otecka.“ Otec to v kuchyni jasne počul a počúval, ako sa manželka

spolu so synom modlia za dobrého otecka. V tej chvíli sa v manželovi ozvalo svedomie. Vošiel cez pootvorené dvere do detskej izby, na čo sa manželka zľakla a úpenlivo ho prosila, aby im dal pokoj, aby ich nezbil. Ale manžel jej odpovedal: „Nie, neboj sa, nejdem ťa biť. Vy sa modlite za dobrého otecka a ja som taký k vám zlý. Chcem byť odteraz dobrým aj manželom aj oteckom.“ Zohol sa k manželke, ktorá kľáčala pri postieľke, pobožkal ju aj synčeka, kľakol si na kolená a so slzami v očiach sa spolu s nimi modlil ruženec. Od tej chvíle nastal v rodine vytúžený poriadok a pokoj, lebo manžel prestal piť. Z toho vidíme, kde sa koná správna a vrúcna modlitba, tam ustúpi neporiadok a zavládne poriadok a pokoj.

V mnohých ťažkých rodinných prípadoch som vždy zvykol zdôrazniť a povzbudiť vetou: „Kým vládzete ruky dvíhať k modlitbe, nič nie je ešte stratené.“

Preto si dajme na základe tohto zamyslenia predsavzatie, že nebudeme formálne recitovať modlitbu, ale vždy bude naším vnútorným kontaktom, stretnutím sa s nebeským Otcom, lebo iba v takejto modlitbe môže prameniť radosť a šťastie tak pozemské ako aj večné.

Pripravil Martin Mojžiš, sprievodca pútnikov.